

РЕШЕНИЕ

№ 1953

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря СИМОНА Н. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100508743 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ответника в първоинстанционното производство Б. С. Х., чре адв. Л. У.-Д., срещу решение № 7218/09.05.2023 г. по гр.д. № 36221/2022 г. на Софийски районен съд, 176 с-в, с което е уважен предявеният от ищеца "М." ЕООД иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатско възнаграждение за един адвокат за процесуално представителство по преписка 37/2020 г., образувана по жалба на Б. Х. срещу „М.“ ЕООД пред Комисия за защита от дискриминация, ведно със законната лихва върху сумата, считано от дата на завеждане на исковата молба /05.07.2022 г./ до окончателно изплащане на задължението, като ответникът е осъден да заплати и сумата от 400 лева – съдебни разноски по делото пред първоинстанционния съд.

Във въззивната жалба се излагат подробни оплаквания за неправилност на постановеното първоинстанционно решение. Въззивникът счита, че съдът е достигнал до погрешен правен извод за доказаност в процеса на фактическия състав на непозволеното увреждане. Намира, че подаването на жалба пред КЗД не представлява неправомерно поведение, доколкото съставлява упражняване на права в защита на интереса на лицето, а не цели увреждане на ответника по жалбата. Счита, че е недопустимо сторени

разноски в извънсъдебно производство да бъдат претендирани в последващ исков процес, като намира разпоредбите на чл. 78 ГПК за неприложима. Моли за отмяна на обжалваното съдебно решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде изцяло отхвърлен. Претендира сторените пред двете съдебни инстанции разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство “М.” ЕООД, чрез адв. К. Д., с който същата се оспорва като неоснователна. Излагат се доводи в подкрепа правилността на постановеното съдебно решение. Отправя се искане за отхвърляне на въззивната жалба, потвърждаване на съдебното решение и присъждане на разноски за представителство пред въззивната инстанция. Прави се възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, **намира за установена следната, безспорна между страните, фактическа обстановка:**

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, предявен от ищеца “М.” ЕООД срещу ответника Б. Х. с искане последният да бъде осъден да заплати сумата от 500 лева - имуществени вреди, равняващи се на сторените от ищеца разходи за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по Комисия за защита от дискриминация по преписка № 37/2020 г., образувано по неоснователна жалба на Б. Х. срещу „М.“ ЕООД.

За безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните са приети обстоятелствата, че на 10.02.2020 г., ответникът е депозирал жалба до КЗД, пред която била образувана цитираната преписка 37/2020 г.; че по преписката като страни са били конституирани - Б. Х. - жалбоподател и като ответници „М.“ ЕООД и „Е.“ ООД; че за процесуално представителство в производството пред КЗД, ищцовото дружество е ангажирало адвокат, за което е било уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 500 лева, съгласно представените по делото два броя платени нареждания, всяко за сумата от 250 лева. Не е спорно, че производството пред КЗД е приключило с решение № 735/06.10.2021 г., с което подадената от Х. жалба срещу “М.” ЕООД е отхвърлена като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Софийски градски съд, намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е **валидно и допустимо**, като постановено от компетентен съд в

рамките на спора, с който е сезиран.

С оглед на това, съдът дължи произнасяне по наведените в жалбата оплаквания за неправилност на постановения съдебен акт, касаещи отсъствието на елементите от **фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД**.

Във връзка с изложените доводи, въззивният съд намира следното:

На първо място следва да бъде посочено, че с оглед правната квалификация на предявените права, произтичаща от изложените в исковата молба твърдения за недобросъвестно поведение от страна на ответника при подаването на жалба пред КЗД, предприето в нарушението на забраната да не се вреди другиму, независимо от обстоятелството, че претендираните от ищеца имуществени вреди представляват сторени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, обсъждането на предпоставките по чл. 78 ГПК в настоящия процес е недопустимо.

Правилата на ГПК, уреждащи отговорността за разноски, се прилагат единствено в рамките на висящ исков процес и то единствено в хода на конкретното *съдебно* производство, като е принципно недопустимо сторени в едно съдебно производство да се претендират в последващо такова, чийто предмет е единствено иск за разноски. /Така изрично в решение №67 от 3.04.2014г. на ВКС по гр. д. №2944/2013г., IV г. о., решение №414 от 27.07.2009г. на ВКС по гр. д. № 1049/2008 г., IV г. о. , съгласно които отговорността за разноски може да съществува само по висящ процес и затова не може да се търси в отделно производство./

Недопустимостта на отделен иск за присъждане на съдебни разноски се основава на уредените стриктни правила за вида на разноските, подлежащи на репарирани, процесуалните преклузии, свързани с момента, до който е допустимо отправяне на претенция за присъждането им, начина на доказване на сторените разноски, възможността на ответната страна да възрази за тяхната прекомерност /каквото оспорване не би могла да направи в отделно исково производство за вреди/, възможността за допълване или изменение на съдебното решение в частта за разноските, в което допълнително производство е недопустимо кумулирането на нови разноски /но каквито страните безспорно биха могли да претендират в отделен исков процес/.

Нещо повече, разноските, направени в производството пред КЗД, не могат да бъдат присъдени дори в проведено съдебно производство по обжалване на постановено от КЗД решение. Съгласно трайната практика на административните съдилища, тези разноски не са част от разноски, за които се носи отговорност при условията на чл. 143 от АПК, поради което независимо от включването им в списъка на разноските по чл. 80 по ГПК, не подлежат на възстановяване в съдебното производство. В този смисъл са и Решение № 10878/29.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 4184/2022 г., Решение № 10855/29.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 5426/2022 г. Разходите за адвокатско възнаграждение, направени в хода на проведеното пред компетентния орган

административно производство, не могат да бъдат претендирани по реда на чл. 143 от АПК, касаещ единствено съдебно-деловодните разноси. Така и Определение № 5458 от 27.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 11224/2009 г., 5-членен с-в.

В този смисъл, изцяло несъстоятелни са изложените доводи в отговора на въззивната жалба, че отговорността на ответника в случая е безвиновна и произтича единствено от обстоятелството, че подадената от него жалба пред КЗД е била приета от административния орган за неоснователна.

Предвид изложените съображения за недопустимост на прилагане по аналогия на правилата на чл. 78 ГПК за разпределението на отговорността за разноси, настоящият съдебен състав намира, че по конкретно предявения иск за обезщетение за имуществени вреди от непозволено увреждане по реда на чл. 45 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже: 1/ противоправно поведение на ответника, изразило се в превратно упражняване на процесуални права; 2/ настъпили в правната сфера на ищеца имуществени вреди в твърдения размер, които 3/ се намират в пряка причинна връзка с неправомерното поведение на ответника. 4/ Субективният елемент - вината, се предполага и наличието ѝ подлежи на оборване от ответната страна.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за доказан по делото единствено третият от описаните елементи, а именно - намаляване на имуществената сфера на ищеца със сумата от 500 лева.

Не се установява обаче същото да е в резултат на предприето незаконосъобразно поведение от страна на ответника, поради следните съображения:

Упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно поведение, като носителят на едно субективно право е свободен да прецени дали, кога и по какъв начин да го упражни.

Това обстоятелство не изключва възможността за злоупотреба с право - т.е. хипотеза, в която правото се упражнява недобросъвестно - не за защита на лични права и свободи, а за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57 ал.2 от Конституцията), или в противоречие с интересите на обществото (чл. 8, ал. 2 ЗЗД).

Подаването на жалба до съответния компетентен орган съставлява упражняване на законоустановена възможност - гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и да излагат обстоятелства, които са им известни. Жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени.

Злоупотреба с право /т.е. противоправно поведение/ е налице, когато жалбата не е отправена с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а когато жалбоподателят знае, че те са неверни, и подава жалбата, за да навреди другиму или за да накърни друг обществен интерес. В този смисъл е налице и практика на ВКС, обективирана в решение

№.758/11.02.11 по г.д.№.1243/09, IV ГО, решение №.245/05.11.14 по г.д. №.1734/14, III ГО, решение № 53/04.04.2018 г. По гр.д. № 1913/2017 на ВКС, III ГО/.

В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че по делото не е доказано превратно упражняване на права от страна на ответника, а такова, по същество, не се е и твърди в исковата молба. Обстоятелството, че жалбата на Х. е приета от компетентния орган за неоснователна не е основание да се приеме, че същата е подадена единствено с цел да се навреди ответното дружество. Видно от изложените в нея съображения /които настоящият съд не е компетентен да изследва по същество/ жалбоподателят счита, че е бил подложен на неравно трениране, поради обстоятелството, че ответното дружество е отказало да му предостави за ползване автомобил под наем. Тоест, установява се, че целта на подадената жалба пред КЗД е била да защити права на подаателя й, който е бил воден от убеждението, че спрямо него е извършен акт на дискриминация, а не единствено с цел да накърни правната сфера на ответника.

Горният извод е основание да се приеме, че ответникът е провел успешно оборване в процеса и на презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 ГПК, тъй като видно събраните доказателства и изложените мотиви, целта на подадената пред КЗД жалбата е била посочените в нея обстоятелства да бъдат проверени и жалбоподателят да получи защита на своите права и интереси.

С оглед на това, при достигане до извод за недоказаност на всички елементи от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен, а постановеното първоинстанционно решение - изцяло отменено като неправилно.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски има само въззиваемата страна, като съдът дължи произнасяне и по въпроса за разпределението на отговорността за разноски пред първоинстанционния съд.

В производството пред въззивната инстанция въззивникът е претендирал съдебни разноски в размер на 625 лева, от които - 25 лева за заплатена държавна такса и 600 лева - заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие, служещ за разписка.

Ответникът своевременно е направил възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на разноските, което настоящият съдебен състав, с оглед действителната правна сложност на делото и извършената от процесуалния представител дейност - подаване на въззивна жалба и участие в едно открито съдебно заседание пред въззивния съд, без събиране на нови доказателства, намира за основателно. С оглед на това, размерът на

адвокатското възнаграждение следва да бъде намален до сумата от 400 лева, изчислен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба 1/09.07.2004 г. Така общият размер на дължимите на въззивника разноски в производството пред СГС възлиза на сумата от 425 лева.

В производството пред първата инстанция ответникът в претендирал и доказал заплащането на сумата от 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, по отношение на което, в проведеното пред СРС открито съдебно заседание, представителят на ищеца е заявил, че не намира за прекомерно и не прави възражение. С оглед на това, сумата от 600 лева следва да се присъди изцяло на ответника Б. Х..

Така мотивиран, Софийски градски съд, IV-Г въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 7218/09.05.2023 г. по гр.д. № 36221/2022 г. на Софийски районен съд, 176 с-в., **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от “М.” ЕООД, ЕИК *****, срещу Б. С. Х., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат за процесуално представителство по преписка № 37/2020 г. на Комисия за защита от дискриминация, образувана по жалба на Б. Х. срещу „М.“ ЕООД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от дата на завеждане на исковата молба /05.07.2022 г./ до окончателно изплащане на задължението.

ОСЪЖДА “М.” ЕООД, ЕИК *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. с чл. 78, ал. 5 ГПК на **Б. С. Х., ЕГН *****,** сумата от **425 лева** - разноски в производството пред въззивната инстанция, **както и** сумата от **600 лева** - разноски в първоинстанционното производство на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

